

V člověku nic není
trvalé, kromě čisté
jasné esence Alayi.
Člověk je jejím křišťálovým
paprskem; paprskem
uvnitř neposkvrněného
světla, formou hmotného
materiálu na nižším
povrchu. Ten paprsek je
tvým životem-průvodcem
a tvým pravým Já,
pozorovatelem a tichým
myslitelem, obětí tvého
nižšího Já. Tvé duši nemůže
být ublíženo jinak než
skrze tvé chybující tělo;
ovládej a zvládni obojí
a budeš v bezpečí, když
se budeš blížit
„Bráně rovnováhy.“ Měj
veselou mysl, ó odvážný
poutníku „na druhý břeh.“
Nehleď šeptání
hostitelů Mary;
setřes pokušitele,
ty zlomyslné přízraky,
žárlivé Lhamayiny
(elementálové a zlí duchové)
v nekonečném prostoru.
Buď pevný!
Nyní se blížíš
prostřední bráně,
bráně Woe, s jejími
deseti tisíci léčkami.
Ovládni své myšlenky,
ó ty, jenž usiluješ
o dokonalost,
abys překročil
její práh.
Ovládni svoji Duši,
ó ty, který hledáš
nehynoucí pravdy,
abys dosáhnul
cíle.
Svoji Duši-pohled soustřed
na Jedno čisté Světlo,
Světlo, které je
osvobozeno od náklonnosti
a použij tvůj zlatý Klíč...
Chmurný úkol je hotov,

tvá práce brzy blízko konce.
Hluboká propast, která se
rozevírala, aby tě spolkla,
je téměř překlenuta...
Nyní jsi překročil
příkop, který
obíhá bránu
lidských vášní.
Nyní jsi přemohl Maru
a jeho zuřivého hostitele.
Odstranil jsi
znečištění ze svého srdce
a oprostil je
od nečisté touhy.
Ale, ó vznešený
bojovníku, tvůj úkol
není ještě hotov.
Postav vysokou, Lanoo,
tu zeď, která bude ohrazovat
Svatý ostrov
(Vyšší ego),
hráz, která ochrání
tvoji mysl před pýchou
a spokojeností při
pomyšlení na dosažení
velkých výkonů. Pocit
pýchy by zmařil práci.
Ano, postav ji silnou,
aby nelitostný vpád
bojujících vln, které
obsazují a tloučou jeho
břehy z velikého
světa Mayina oceánu,
nespolknul poutníka
a ostrov –
ano, i když je
vítězství dosaženo.
Tvým „ostrovem“ je jelen,
tvé myšlenky psi,
kteří se namáhají
a usilují o jeho postup
k proudu Života.
Běda jelenovi,
který je přemožen
štěkajícími démony
než dosáhne
Údolí útočiště –
Dnyan Marga, zvaného
„cesta čistého vědění“.
Než se budeš moci usadit

v Dnyan Marga
(Cesta čistého vědění)
a zvat ji svou,
tvá Duše musí být
jako zralé ovoce mango:
tak vláchnou a sladkou
jako jeho světlá zlatá
dužnina pro utrpení druhých,
tak tvrdou jako pecka ovoce
pro tvé vlastní bolesti
a smutky,
ó přemožiteli
blaha a strasti.
Učiň svoji Duši tvrdou
proti léčkám Já;
zasluž pro ni pojmenování
„Diamantová Duše.“
Neboť, stejně jako diamant
ukrytý hluboko
v tlukoucím srdci země,
nemůže nikdy odrážet
světská světla;
takové jsou tvá mysl a Duše;
ponořené do Dnyan Marga,
nesmějí odrážet nic
z iluzivní Mayiny říše.
Když dosáhneš toho stavu,
Brány, které jsi
musel překonat
na Cestě, se prudce
doširoka rozevřou,
aby tě nechaly projít,
a největší Přírodní síly
nedisponují mocí,
aby brzdily tvůj postup.
Budeš mistrem
sedmidílné Cesty: ale ne
do té doby, ó kandidáte
na nevýslovné zkoušky.
Do té doby na tebe čeká
mnohem těžší úkol:
musíš se cítit
Vše rozvažující,
a přesto vyloučit všechny
své myšlenky ze své Duše.
Musíš dosáhnout
takové ustálenosti myslí,
ve které žádný vítr,
jakkoliv silný, nemůže
dovnitř přivát myšlenku.

Tak očištěna, musí být
svatyně pusta všeho konání,
zvuku či světského světla;
dokonce jako motýl
přemožen mrazem
padá bez života
na práh – tak musejí
všechny světské myšlenky
padnout mrtvé před
chrámem. Hleď, co je psáno:
„Než bude moci zlatý
plamen žhnout neochvějným
světlem, lampa musí
stát dobře chráněna
na místě bez větru.“
Vystaven pohybuujícímu se
větru, bude se hořák mihotat
a chvějící se plamen vrhat
klamné stíny, temné
a neustále proměnlivé,
na bílou svatyni Duše.
A pak, ó hledači pravdy,
tvá mysl-Duše
bude jako
šilný slon, který
zuří v džungli.
Pletouc si lesní stromy
s živými nepřáteli, umírá
při svých pokusech zabít
neustále se pohybuující stíny
tančící na zdi
osvětlených skal.
Dej pozor,
aby při starosti o Já
tvá Duše neztratila
svoji oporu na půdě
Deva-vědění.
Dej si pozor,
aby v zapomenutí na Já
tvá Duše neztratila nad jeho
třesoucí se myslí kontrolu,
a neztratila tak patřičné
užitky jejích vítězství.
Vyvaruj se změny!
Neboť změna je tvůj velký
nepřítel. Tato změna
tě zažene
a hodí tě zpátky,
mimo Cestu, kterou
jsi kráčel, hluboko do

zlých bažin pochybnosti.
Připrav se
a buď časně varován.
Pokud bys zkusil a selhal,
ó neohrožený bojovníku,
přesto neztrácej odvahu:
bojuj dál a vrať se znovu
do útoku, a opět znovu.
Jednejte tedy, vy všichni kdo
selžete a trpíte, jednejte jako
on; a z pevnosti
své Duše, vyžeňte pryč
všechny své nepřátele –
ambici, hněv, nenávisť,
dokonce až po stín
touhy – i když jste
selhali...
Pamatuj si,
ty, který bojuješ
za vysvobození člověka,
každé selhání je úspěch,
a každý upřímný pokus
získává časem odměnu.
Posvátné klíčky,
které raší a rostou neviděny
v žákově duši,
jejich stébla nabývají
na síle při každé nové
zkoušce, ohýbají se jako
rákos, ale nikdy se nezlomí,
ani nemohou být nikdy
ztraceny. Ale,
když udeří hodina,
vyrazí vzhůru.
Ale pokud jsi přišel
připraven, pak neměj strach.
Od nynějška je tvá cesta
skrze Bránu
Virya volná,
pátá
ze sedmi Bran.
Jsi nyní na cestě,
která vede
do nebe Dhyana,
šesté, Bráně Bodhi.
Brána Dhyany
je jako alabastrová váza,
bílá a průhledná;
uvnitř plane
neochvějný zlatý oheň,

plamen Prajny,
která září
z Atmana (duše).
Ty jsi tou vázou.
Oddělil jsi se
od předmětů
svých smyslů, cestoval
po „Cestě vidění,“
po „Cestě slyšení,“
a stanul ve světle
Vědění.
Nyní jsi dosáhnul
stavu Titiksha (stav
vrcholného nerozlišování).
Ó Narjole, jsi v bezpečí.
Věz, přemožiteli hříchů,
poté, co Sowanee
(ten, kdo vešel
do proudu) překročil
sedmou Cestu,
všechna Přírodní uchvácení
s radostnou bázní
a pocity jsou utlumeny.
Stříbrná hvězda nyní
vyzařuje novinky
k nočním květům,
potůček k oblázkům
čeří to vyprávění;
temné vlny oceánu
to budou burácet
k útesům spjatým
s vlnobitím, voňavé vánky
to zpívají údolím
a mohutné borovice
tajemně šeptají:
„Povstal Mistr,
Pán Dne“.
Stojí nyní jako
bílý sloup k západu,
na jehož tváři vycházející
slunce věčné myšlenky
vylilo své první
nejnádhernější vlny.
Jeho mysl, jako nekonečný
oceán v bezvětrí,
rozlitý v bezbřehém
prostoru.
Ve své silné paži
svírá život i smrt.
Ano, je mocný.

Živá síla v něm vytvořila
svobodu, ta síla,
která je Jím samotným,
může zvednout
svatostánek iluze
vysoko nad bohy,
nad velkého Brahma
(Stvořitele
Indického Pantheonu)
a Indru (krále dév).
Nyní jistě dosáhne
své veliké odměny!
Nepoužije dary, které
odměna propůjčuje pro
svůj vlastní odpočinek
a blaženost, své zasloužené
blaho a vrchol
dokonalosti – on, porobitel
velikého Klamu?
Ne, ó ty kandidáte na
skrytou léčku Přírody!
Aby někdo následoval
kroky Tathagaty,
ty dary a síly
nejsou pro Já.
Přehrazoval bys
vody zrozené
na Sumeru (hora Meru,
posvátná hora Bohů)?
Odklonil bys pramen
sám pro sebe,
nebo jej poslal zpět
do jeho prvotního zdroje
podél hřebenů cyklů?
Pokud bys měl
ten pramen těžko
nabytého vědění,
moudrosti zrozené v nebi
uchovat příjemnými
plynucími vodami,
neměl bys jej nechat
stát se stojatým rybníkem.
Věz, kdyby ses stal
spolupracovníkem
Amitabhy „Neomezeného
věku,“ pak musíš
vydávat nabyté světlo,
jako dvojče Bódhisattvů,
v rozsahu
všech třech světů.

Věz, že proud nadlidského
vědění a moudrost Deva,
které jsi nabyl,
musíš ze sebe,
kanálu Alayi,
vylévat dál
do jiného
řečiště.
Věz, ó Narjole,
ty tajné Cesty,
jeho čisté čerstvé vody
musí být užity k oslazení
hořkých vln
Oceánu –
toho ohromného moře
smutku, zformovaného
ze slz lidí. Běda! Jakmile
jednou budeš jako
stálou hvězdou v nejvyšším
Nebi, ta jasná nebeská
koule musí svítit
z kosmických hlubin pro
všechny – kromě sebe;
dát světlo všem,
ale nepřijmout od nikoho.
Běda! Když jsi se
jednou stal podobným
čistému sněhu v horských
údolích, chladným
a necitlivým vůči doteku,
hřejivým a ochranným
vůči setbě, která spí
hluboko pod jeho hladinou –
nyní je to sníh,
který musí zakusit
štiplavý mráz,
severní poryvy,
chráníc tak před
ostrým a krutým zubem
zemi, která uchovává
slíbenou úrodu,
úrodu, která
nasytí hladové.
Sám odsouzen
žít skrz budoucí kalpy
(cykly věků),
bez poděkování
a lidmi nevnímán;
zaklíněný jako kámen
s bezpočtem jiných

kamenů, které tvoří
„Ochrannou zed“,
taková je tvá budoucnost,
pokud projdeš
sedmou Branou.
Zbudována rukama
mnoha Mistrů
soucitu,
vyzdvížena jejich trýzněmi,
jejich krví stmelena,
chrání lidstvo
od doby, kdy je
člověk člověkem, chrání jej
před další a mnohem větší
mizérií a smutkem.
Přesto to člověk nevidí,
nebude si to uvědomovat,
ani nebude hledět
slova moudrosti...
neboť je nezná.
Ale ty jsi je slyšel,
ty znáš vše, ó ty
dychtivá bezelstná Duše...
a musíš si zvolit.
Tedy slyš ještě znovu.
Na Sowanově Cestě,
ó Srotapatti,
jsi v bezpečí.
Ano, na té Marze (Cestě),
kde nic než temnota,
nepotká znaveného poutníka,
kde rozdrásány trním
cedí ruce krev,
chodidla jsou pořezána
ostrými nepoddajnými
křemeny, a Mara třímá
své nejsilnější zbraně –
hned za ní leží
ohromná odměna.
Klidný a nepohnutý
šine se poutník nahoru
po proudu, který vede
k Nirváně (nejvyššímu ráji).
Víš, že čím více
budou jeho chodidla
krvácet, tím běleji
bude sám omyt.
Víš dobře,
že po sedmi krátkých
a pomíjivých zrozeních

bude Nirvána jeho...
 Taková je Cesta Dhyana,
 útočiště Yogína,
 požehnaný cíl, po kterém
 Srotapattiové dychtí.
 Již ne, když
 překročí a pokoří
 Cestu Aryahata.
 Klesha
 (láska k požitku
 či světským radovánkám)
 je navždy zničena,
 Tanha vůle žít, ta, která
 způsobuje znovuzrození,
 je vytrhána s kořeny.
 Ale buď vytrvalý, Žáku...
 Ještě jedno slovo.
 Můžeš zničit
 božský Soucit?
 Soucit není vlastnost.
 Je to Zákon Zákonů –
 věčná harmonie,
 samotná Alaya; bezbřehá
 universální esence,
 světlo věčného Práva,
 vhodnost všech věcí,
 zákon věčné lásky.
 Čím více se s ním
 sjednocuješ,
 tvá bytost taje
 v jeho jsoucnu,
 tím více se tvá Duše
 sjednocuje s tím, co JE,
 tím více se staneš
 Naprostým Soucitem.
 Taková je Cesta Arya,
 Cesta Buddhů
 dokonalosti.
 Nicméně, co míní
 posvátné spisy,
 které tě nutí říci?
 „Om! Věřím, že
 ne všichni Arhati
 získají sladké uskutečnění
 Niravnické Cesty.“
 „Om! Věřím,
 že do Nirvány-Dharmy
 nevejdou
 všichni Buddhové“
 „Ano; na Cestě Arya

již nejsi více Srotapattim,
 jsi Bódhisattvou.
 Proud je překročen.
 Je pravdou, že máš nárok
 na roucho Dharmakayi
 (tělo Buddha,
 složené
 z Buddhových učení);
 ale Sambogakaya
 (tělo Buddha,
 tělo blaženosti)
 je větší než Nirvanee,
 a ještě větším
 je Nirmanakaya –
 Buddha Soucitu.
 Nyní skloň svou hlavu
 a dobře poslouchej,
 ó Bódhisattvo –
 Soucit hovoří
 a říká:
 „Může zde být blaženost,
 když vše, co žije, musí
 trpět? Budeš zachráněn
 a poslouchat celý svět
 naříkat? Nyní jsi slyšel to,
 co bylo řečeno.
 Dosáhneš
 sedmého kroku
 a projdeš branou
 konečného vědění,
 ale jen aby ses oženil
 s žalem – pokud bys byl
 Tathagatou, následuj
 kroky svých předchůdců,
 zůstaň nesobeckým
 do nekonečného konce.
 Jsi osvícený –
 zvol si svoji Cestu.
 Pohled, vyzrálé světlo,
 které zaplavuje Východní
 oblohu. Ve znameních
 chvály se obojí Nebe a Země
 spojují. A ze čtverých
 projevených Sil
 povstává zpěv lásky,
 z obojího planoucího Ohně
 i tekoucí Vody,
 a ze sladce vonící Země
 a řinoucího Větru.
 Slyš!... z hlubokého

nezměrného víru
 zlatého světla, ve kterém
 se Vítěz koupe,
 povstává bezeslový
 hlas celé Přírody v tisíci
 tónech, aby prohlásil:
 Blaho vám, ó lidé
 Myalby (Země).
 Poutník se vrátil zpět
 „z druhého břehu.“
 Nový Arhan
 (Spasitel lidstva)
 se zrodil...
 Mír všem bytostem.